

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. június 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

LÁZÍTÁS JERUZSÁLEMBEN

Énekek: 487,1-6,8; 643

Alapige: Ap.Csel. 21,17-29

Imádkozzunk!

Urunk, alig tudunk megszólalni, olyan sok drága dolgot énekeltünk ebben az énekben. Volt benne magasztalás, dicsőítés, kérés, imádság, bűnvallás, hálaadás, mégis köszönjük, hogy most élő szóval is együtt fohászkozhatunk Hozzád. Nemcsak az Egek Királyához, hanem a Mindenség Urához, aki teremtettél mindent, és igazgatsz ma is.

Hatalmas szóddal fenntartasz mindeneket, és köszönjük, hogy ebben a Te hűségedet, szeretetedet és kegyelmedet dicsőíthetjük. Mert tudjuk, Urunk, hogy lesz majd egy nap, amely a mi számunkra azt jelenti majd, hogy visszajön Jézus Krisztus, de sokak számára az ítéletnek nagy napja lesz. Haragnak napja, amely lánggal jön és ítélettel. Köszönjük, hogy mi a mennyből Jézus Krisztust várjuk, a mi Urunkat, aki meghalt a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért.

Azért dicsőítünk örök tervedért, Urunk, hogy minden le van fektetve, minden terv szerint halad. Azért, hogy életünk nem sorsszeszélynek kezében van, és nem véletlenszerűen mennek az események a mi életünkben, hanem a szövetségben, amelyet velünk kötöttél, valóban szépen elrendeztél mindent. Hadd adjon nekünk ez most nyugalmat, békességet, örömet, okot a hálaadásra és a magasztalásra.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél ide bennünket. Áldunk a terített Úrasztaláért is, hogy hallhatjuk a hirdetett ígét, és láthatjuk szemekkel a jegyeket, amelyek arról tanúskodnak nekünk, hogy Jézus Krisztus valóban egyszeri halálával örökre tökéletessé tette a megszenteltekét. Benne van a mi váltságunk, vére által bűneink bocsánata. Nem kell az ítélet napja felé reszketve néznünk és félelemmel készülnünk, hanem szent reménységünk lehet arra nézve, hogy egyszer majd elérjük a célt, befutunk, megkoronáztatunk és Veled leszünk örökké, vagy, ahogy az ige mondja, Te leszel velünk örökké. A mi Istenünk, aki szeretett minket, aki megváltott minket és aki gondoskodott rólunk.

Kérünk Téged, Urunk, hogy a mai alkalommal is nyisd meg az ígét előttünk! Kérünk, hogy adj halló szívet, hogy megérthessük azt, mi a Te szent, jó és tökéletes akaratod!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek, a Kalauz szerint olvasott ige egy nagyon érdekes történet, és Isten azért is helyezte a szívemre, mert általában igehirdetők ezzel a szakasszal nem foglalkoznak. Bizony, meg kell vele izzadni, mire Isten Szentlelke világosságában megértjük. És azt is tapasztaltam, ha véletlenül valaki hozzányúl ehhez a bibliai szakaszhoz, akkor meg félremagyarázza, és nem érti azt a lényegét, ami itt le van írva.

Aztán feltettem magamnak a kérdést: Uram, hát, van ennek valami lelki üzenete ma a gyülekezetre vagy személyes hitéletünkre nézve? Aztán, Isten ebben is megnyugtatót engem, hogy igen, van ennek az ígének, ennek a történetnek mai aktualitása is, és segít majd bennünket rendezni a gondolatainkat abban a kérdésben, ami ott is probléma, és kérdés volt, és ma is probléma, és kérdés.

Mert mi van itt, testvérek, leírva? Pál apostol Jeruzsálembe megy, és azt olvasuk a 4. versben, hogy a Lélek által azt mondják az atyafiak Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. Tehát nemcsak az emberi féltés, hogy mi fog ott történni, hanem az Isten Szentlelke által mondták ezek az emberek, hogy: Pál, ne menj fel Jeruzsálembe! Aztán továbbmegy és Cezáreában is intik, hogy ne menjen Jeruzsálembe. És amikor nem lehet vele bírni, úgymond, mert azt mondja Pál apostol, hogy: én nem csak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Krisztusért, akkor az atyafiak azt mondják, hogy: akkor legyen meg az Úrnak akarata! Tehát, Isten úgy fog tenni a jövőben, ahogy Ő neki tetszik, és Ő ebből is valószínűleg jót fog kihozni, hogyha valaki olyan útra megy, amiről az Isten Lelke kijelenti, hogy az nem helyes. Rábízzák tehát ezt a kérdést az Úrra, hogy legyen meg az Úrnak az akarata! Pál elmegy Jeruzsálembe. És mi történik itt Jeruzsálemben? Testvérek, ha össze akarom foglalni ennek a két versnek — ami tulajdonképpen a vége felé van, ami a textusunk lesz majd —, az üzenetét, akkor úgy kell összefoglalnom, hogy Pál apostolt csapdába ejtik. Tehát Pál apostolt egész egyszerűen félrevezetik, és meg is mondom majd, és érdekes lesz, hogy miért gondolom én ezt, és miért látom én ezt az Isten ígéből.

A történet arról szól, hogy mikor bemegy Pál Jeruzsálembe, akkor nagy örömmel mondja a véneknek, hogy Isten mit cselekedett a pogányok között. Megint nagyon szép jelenet, mert Pál apostol nem azt mondja, hogy: látjátok, milyen eredményes volt az én munkám, meg a szolgálatom, hanem azt mondja, hogy mit cselekedett az Isten. Mit munkált Isten az Ő igéjén keresztül. Mert az, testvérek, mindig hálaadásra, és mindig öröme kell, hogy okot adjon nekünk, amit az Isten cselekszik! Ott van az ígében, hogy a menny angyalai is örülnek egy bűnös embernek a megtérésén. És ha a mennyben öröm van, amikor valaki hazatalál, akkor a földön is öröme kell lenni, hogyha valaki megtalálja Jézus Krisztusban az ő életének az Urát, és Szabadítóját. Pál elmondja, hogy mit cselekedett Isten a pogányok között. Egy rövid fél mondat, hogy dicsőítették az Istent.

És mi történik azután? Azután, elkezdik mondani azok a vének, hogy igen ám, ez mind nagyon szép, de másféle hírek is jönnek. Mégpedig olyan hírek jönnek, hogy te az embereket a Mózesről való elszakadásra tanítod. Úgy kell ezt értenünk, hogy a Mózes törvényéről való elszakadásra tanított. Nem Mózesről szakadtak ők el, hanem

a törvénytől. Pedig látod, hogy zsidók közül is hányan hisznek! Te pedig azt tanítod, hogy ne metéljék körül a fiaikat, és ne tartsák meg a törvényt. Ezen könnyen segíthetünk! Itt jön a praktika, hogy hogyan gondolkodnak ezek a vének. Azt mondják Pálnak, hogy: ezen könnyen segíthetünk, mert épp itt van négy férfi, akik fogadalmat tettek. Hogy meglássák ezek az itteni zsidók, hogy hamisak azok a hírek, amiket felőled hallottak, ezért igazold magad! Menj be velük a templomba, végezd el a tisztulási szertartást, mutassátok be az áldozatot, és akkor fogják látni, hogy te tiszteletben tartod a törvényt.

Akik ezt az ígét félreértik, azok az 1.Kor. 9:20-ra szoktak hivatkozni. Ebből is látjuk testvéreim, hogy egy ígét nem lehet kiragadni az összefüggésből. Az 1.Kor.9:20-ban tudniillik az van, amikor Pál apostol arról tesz bizonytságot, hogy ő mindenkinek mindenné lett. A zsidóknak zsidó lett, a görögöknek göröggé lett, csak hogy mindeneket megnyerjen. Ennek az ígének lehetne talán az az üzenete — de nem az —, hogy lám, most Pál apostol a zsidóknak zsidó lesz! Bemegy a templomba, elvégzi a szertartást. Lám, milyen nagyszerű, mert jó a békesség! Mert keresni kell azokat a dolgokat, amik bennünket összekötnek, és nem azokat kell, amik elválasztanak, és még sorolhatnánk a sok jóindulatú tanácsot. Ezek a vének is ilyen tanácsokat adnak, de a végén majd meglátjuk, hogy ezt nem igazolja Isten, mert ennek semmi eredménye nem lesz. Alig tudja Pál megmenteni az életét, csak úgy, hogy arra hivatkozik, római polgár. Mikor már látja, hogy több kettőnél, és amikor már viszik megvesszőzni, és gondolja, hogy ebbe belehalhat, akkor kimondja azt, hogy: én római polgár vagyok. El a kezekkel! Mert római polgárt nem lehetett ítélet nélkül megvesszőzni, vagy megkorbácsolni. Így tudja magát megmenteni, mert neki még Rómában is bizonytságot kell tenni. Neki még feladata van, és Jeruzsálemben nem halhat meg.

Testvérek, arról lesz szó majd, hogy a templomban egy szót nem szól az apostol, már kitör az ellenségéből az indulat, és a gyűlölet, pedig még egyetlen szót nem szólt Krisztusról. Mert vannak, akik úgy gondolkodnak, hogy milyen jó, hogy bement, mert ott legalább a Krisztusról tudott szólni. Testvérek, itt nem adtak neki még esélyt sem arra, hogy Krisztusról beszéljen. Hanem, mihelyt meglátták Pált, azon nyomban fellázították a templomban a népet, és három dolgot mondtak: ez az ember mindennütt a nép ellen tanít, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít. És rávetették a kezüket, kivonszolták a templomon kívül, mert hát ott nem illendő valakit megverni. Azután fellázították az egész várost. Még Lisziász ezredes is belefolyik ebbe, aki az ottani helyőrségnek a parancsnoka. Azt hiszi, hogy ő az az egyiptomi, aki négyezer szikáriust kivitt a pusztába. Félreértések sora, a végén pedig Pál úgy menti meg az életét, hogy azt mondja: szabad-e nektek római polgárt megvesszőzni ítélet nélkül?

Igen, testvérek, ez a történet nem arról szól, hogy zsidónak zsidó lett Pál.

Kálvintól olvastam ott annál az ígénél, ahogy Kálvin magyarázza, hogy: igen, a közömbös dolgokban. Amikor héberül kellett megszólalnia, akkor ő héberül beszélt, amikor görögül kellett megszólalnia, akkor görögül. Pont ebben az ígében olvassuk, hogy utána meg görögül fog megszólalnia. Ha azt mondják neki, hogy vedd fel ezt a ruhát, mert ez a zsidó öltözetnek a része, akkor ő felveszi azt a ruhát. Mert vannak a hitéletben — így nevezi a hitvallásunk is —, úgynevezett közömbös dolgok.

Azonban egy mélyebb dologról olvasunk ebben az ígében. Tudniillik, Pál bemegy a templomba és áldozatot mutatnak be ezzel a négy férfivel együtt. Ráadásul Pál költségére! Azt mondják neki a vének, hogy: költs rájuk! Ez azt jelenti, hogy ezt te fogod fizetni. Ennek a költségeit te fogod állni és akkor fogják látni, hogy te ennyire komo-

LÁZÍTÁS JERUZSÁLEMBEN

---

lyan veszed. És mi volt ezzel a baj, testvérek? Az, hogy Pál apostol a Galata levélben világosan látta, és leírta azt a hívők számára, hogy többet nem áldozunk, mert ha ilyet tennénk, akkor Krisztus hiába halt meg. Ez nem közömbös dolog! Azért, mert Jézus Krisztus áldozata megtörtént és azóta nem kell áldozni. Jézus Krisztus áldozata tökéletes volt. Leírja a Zsidókhoz írt levél, hogy egyszeri volt, nem kellett megismételni. Azért nem, mert az ószövetségi áldozatok előre mutattak, hogy majd el fog jönni az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Ez megtörtént, és Pál apostol, testvéreim, belement ebbe a csapdába. Elvesztegetett hét napot a drága idejéből. Pál nem erre kapott megbízást, hanem arra, hogy a pogányokhoz menjen. És nem arra, hogy áldozzon, hanem, hogy hirdesse az evangéliumot. Nagyon nagy kérdés, testvérek, hogy oda ment, vagy, hogy oda küldte az Úr? Mert lehetett volna, hogy az Úr küldi oda, de itt nem az történt. Mert ha Isten küldi oda, akkor ott kell lennie. Itt nem az történt, mert Isten nem tesz olyan dolgot, ami ellenkezik az Ő kijelentett akaratával és igéjével.

Az apostolt oda küldi, ahol az igének a hatása, munkája nyilvánvaló lesz. Isten mindig oda küldte Pált. Figyeljétek meg! Elküldi Korinthusba azzal, hogy: nekem sok népem van abban a városban. Miért kell oda menned? Mert nekem ott sok népem van. Én ott embereket akarok kihívni!

Elküldi Filippibe — ez talán még ismertebb —, Európába. Elküldi azért, mert ott vannak néhányan, akiknek a Szentlélek meg fogja nyitni a szívét.

Az első Lídia, aztán a lányka, majd a százados és aztán még többen. És itt mi történt? Hányan lettek itt hívővé? Mert jaj, de sokan azért mennek tévutakra, mert azt gondolják, hogy majd én ott tehetek valamit! Majd hányan lesznek hívővé! Itt hány ember lett hívő? Senki. Itt egy ember sem jött ki a bűnből. Sőt! Nem azt látjuk, hogy megnyitják az ő szívüket, hanem mit csinálnak? Megkeményítik az ő szívüket. Nem megnyitják, hanem megkeményítik a szívüket.

Ebben az igében, testvérek, azt a lelki tanítást is láthatjuk, hogy miért olyan nehéz szakítani? Ezeknek a zsidóknak miért volt olyan nehéz szakítani a mózesi törvényekkel, ezekkel a külsőségekkel? Figyeljétek meg, hogy amikor az ember a lelki élet útjára megy, Jézus Krisztust kezdi el követni, akkor egy csomó külsőséggel kell szakítania! Itt hagy emeljem ki azt, hogy **kell** szakítania! Mert itt tulajdonképpen mi van ebben az igében? Az, hogy ezek a vének nem akarják, hogy szakítson. Meg kell tartani a Mózes törvényét! Nagyon szép az evangélium, nagyon jó az örömhír, de azért biztos, ami biztos, meg kell tartani a mózesi törvényeket! Testvérek, sokaknak ez kérdés ma is. Nehéz szakítani a megszokott vallásossággal, valljuk meg! Nehéz szakítani a mi saját magunk által képzelt jóságunkkal. Hány bizonyágtételben lehet olvasni azt, hogy én nagyon jó gyerek voltam! Azt hittem, hogy minden rendben van, mert ezért én érdemeket kapok. És milyen nehéz volt felismerni azt, hogy „bűnös a nevem, ám adsz Te nekem új szívet” — ahogy az énekíró írja a kedves lelki énekében.

Milyen nehéz szakítani! De Testvér, ha az Isten kegyelme, és igéje megérint valakit, akkor meg fogja látni, hogy nem is szakítani kell attól, hanem *szabadulni* kell attól. Mert az a baj, ha mi szakítani akarunk. Isten azonban nem szakítást ígér, hanem szabadítást ad. Mert a mi Istenünk a szabadításnak az Istene. „Hogyha a Fiú valakit megszabadít, az valósággal szabad lesz”. Nem valószínű, hogy ezek a zsidók valósággal megszabadultak! Mert ugye, ott van még egy csomó kötöttség. Köti őket még a törvényi előírás. Nagyon jó, hogy a pogányok hitre jutottak sokan, meg a zsidók is, de azért menj be velük és tartsd meg a törvényi előírásokat! Testvérek, azért

van ez leírva, hogy Pál apostol is úgy álljon előttünk, mint Istennek egy olyan gyermeke, akinek mindig vezetésre és útmutatásra van szüksége. Láthatjuk, hogy egy ilyen nagy apostol is el tud bukni. Aztán majd fel tud állni, tovább tud menni. Vannak zsákutcái az ilyen nagy apostolnak is, mint Pál.

Miért olyan nehéz szakítani? Mihez ragaszkodtak ők? Ebben az igében azt látjuk, hogy három dolog volt nekik fontos: a nép, a törvény és a szent hely. Azonban ezek csak külsőségek. Ha nekik az evangélium lett volna fontos, akkor úgy gondolkodtak volna, hogy csak a Krisztus hirdettessék! Testvéreim, így van ez, ha az evangélium megszólal, az a sötétségre nézve mindig csapás. Az a sötétségre nézve mindig ítélet, mindig csapás. Hogyha az Isten lelki utat ad valaki elé, az az ő képzelt vallásos útjára mindig egy botütés. Az ember vagy megalázkodik az Isten igéje előtt és azt mondja, hogy: bölcs a Te végezésed, igen, Uram, vagy pedig okoskodik, és a maga útját fölébe helyezi az Isten útjának. „Mert én így tudom”. „Mert én így tudtam”. Vagy, sajnos egyszer valaki még itt a gyülekezetben mondta: az én Bibliámban nem úgy van. Mondtam: nagyon csodálkozom, tudniillik, én úgy tudtam, hogy egyforma Bibliánk van! Jaj, a mi Bibliánkban nem az van! Akkor oda kell állni, hogy mi van a Te Bibliádban, Uram? Akkor én azt fogadom el. Nem az én Bibliámban mi van, nem a lelkészünk Bibliájában mi van, hanem a Te kijelentett igédben mi van. És én mélyen meghajlok színed előtt.

Mihez ragaszkodnak, testvérek? A néphez. Nem tudták elfogadni, hogy az Istennek más népből is vannak gyermekei. Minden népből, ágazatból, nyelvből és nemzetből. Ők úgy gondolkodtak, hogy van egy nép, és ez a zsidóság. Az Isten meg úgy gondolkodott, hogy: van „egy nép és egy sereg, amely egy nevet magasztal, egy cél vonja őt, és egy terített asztal ad néki új erőt”. Ez az Isten lelki népe, a megváltottak serege.

De a nép ellen..., és nem tudták, hogy Pál apostolnak a szíve pontosan a népért ég, mert ő menteni akarta az övéit. Innen is látjuk, hogy a zsidóság önmagában nem kapott üdvösséget csak azért, mert ők zsidók. Valaki így mondta, hogy: „a zsidóknak automatikusan jár az üdvösség”. Ilyen nincs. Akkor Pál miért akarta őket menteni, hogy el ne vesszenek? Az ő népe közül el ne vesszenek, hanem megmeneküljenek sokan.

Aztán azt mondják, hogy a törvény ellen beszél az apostol. Nem, csak nagyon világosan látta, hogy Isten a törvény mellé odateszi az evangéliumot. Nagyon világosan látta az apostol azt, hogy a törvény mire való volt. Arra, hogy tükörként megláttassa velünk a mi bűneinket. Ha valaki belenézett az Isten törvényébe, akkor ezt kellett látnia, hogy: „óh, én nyomorult ember”! Vagy amit Ézsaiás látott, hogy: „jaj nekem, elvesztem”! Mert a törvény nem dicséretet mondott, hanem elmarasztalást. A törvény azt mutatta be, hogy ember, te az Isten akaratát nem tudod cselekedni! Ha tudnád, élnél. De nem úgy, hogy valamit tudunk, valamit nem! Hogy ami könnyű, azt elhagyjuk. Ugye, így vagyunk a lelki élet területén is? Ami könnyen megy, ami nem kísértés nekünk, az könnyű! Akinek az ital nem kísértés, óh, hát az könnyen fog menni! Ami kísértés, az nehezebben.

Hanem azt mondja, hogy a törvény egészét meg kell tartani! Aki egyet nem tart meg, az egészet nem tartotta meg. Ha a magasugró csak a sarkával verte le a lécet, az levette. Hiába ugrott olyan nagyot! De ha csak egy picit ér hozzá a léchez, a sarkának a szélével, akkor már levette. Akkor már semmis az egész. Akkor nem ugrotta át. És a törvény azért van — így mondja az ige —, hogy vigyen oda Krisztushoz. Hogy mutasson rá arra, aki tud rajtad segíteni. Mert a törvény nem tud segíteni. De vala-

ki tud segíteni, meg akar is segíteni. Oda akar vinni a kereszthez. Ugye, a törvény Krisztushoz vivő mester. Hogyne? A törvény. Csakhogy nem a törvény megtartása üdvözít engem, hanem a törvény a Megtartóhoz viszi az életemet.

A harmadik kifogás, hogy a szent hely ellen tanít. A templom ellen, a szent hely ellen tanít. De mi a templom, Testvérek? Hol van templom? A múlt hetekben hoztam gyerekeket az iskolákból, hittanosokat. Leültünk ide, aztán beszéltem nekik a templomról, hogy mi a templom. A testvérek is bizonyosan tudják, hogy mi a templom, a szent hely, de az Isten ígéje szerint hol van templom? Ott, ahol az Úr ott van. Isten nem lakik kézzel csinált templomokban, ez is ki van jelentve. Az Úr hol akar lakozást venni? A szíveinkben. Pál mondja, hogy: lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben. A zsidók tehát mit neveztek templomnak? Egy kövekből összeállított építményt, de tudjuk, hogy az nem feltétlenül jelenti azt, hogy ott van az Isten. Ahol van egy templom, az még nem jelenti azt, hogy ott van az Úr. Erről olvasunk az Ószövetségben, mikor Isten maga kimegy a templomból, otthagyja a népet. Ti itt csináljatok, amit akartok, áldozgassatok, füstölögtessetek, a papok forduljanak ide-oda, azt, amit akartok, én meg kimegyek, mert ezt nem bírom nézni! „Mert engedelmességet kívánok inkább, és nem véres áldozatot”! „A szíveteket metéljétek körül”! És az Úr elhagyja a templomot. Tehát nem mindenütt van ott az Úr, ahol van templom. De mindenütt templom van, ahol az Úr ott van.

Az övéinek meg azt mondja, hogy: „ahol ketten összegyűlnek az Én nevemben, ott vagyok közöttük”. Mert akkor ott van a templom. Lehet egy asztalos műhelyben templom? Hogyne! És egy katedrális lehet Isten nélküli? Hogyne lehetne! Mert templom ott van, ahol énekelhetjük, hogy: „Itt van Isten köztünk”. És nemcsak hogy itt van, hanem meg is szólal. Ahol az Ő ígéje szól. A templom akkor templom, testvérek. Jézus Krisztus mondja — mikor a tanítványok dicsekednek, hogy micsoda kövek, micsoda épület —, hogy: „kő kövön itt nem marad”! Eltelik néhány évtized, nem is sok és valóban leromboltatik a jeruzsálemi templom. Kő kövön nem fog maradni. Most még mi a vád? A szent hely ellen tanít.

Igen, Testvérek, nehéz szakítani, de könnyű szabadulni, ha Isten valakinek a szívében elvégzi ezt a munkát. És nem látták azt, hogy Pál apostol nem valaki ellen, vagy valami ellen beszél. Figyeljük meg! Mindig csak ezt értik ki, hogy ellen. Pedig Pál apostol soha sem beszélt ellen, mindig csak Valaki mellett beszélt, de azt nagyon világosan. Mert mindig Jézus Krisztus mellett. De amikor Jézus Krisztus mellett beszél, ez az ő fülüknek olyan, hogy ellene. Meg lehet ebből szabadulni és világosságot lehet kapni. Mert, amit ők felhoznak vádul: a nép, az akkor nép, hogyha az Úrhoz tartozik, a törvény akkor jó, ha Hozzá vezet, a szent hely pedig akkor, ha Ő ott van. Ezt világosan tanítja a Biblia.

Aztán azt is megérthetjük ebből az igéből, hogy az Isten gyermekének állandóan résen kell lennie. Amit a Biblia mond, hogy: „legyetek éberek, vigyázzatok”, az ilyen halálosan komoly dolog! Nagyon rossz lehet a vége!

Elmondom a testvéreknek, hogy miért kell nekünk ez az ige és miért erősített meg engem. Miért erősít meg bennünket ez az ige? Azért, mert sokszor kapjuk azt a vádat — mi pasarétiak különösen, vagy én magam is —, hogy, jaj, mi rosszat látok én abban, ha bizonyos rendezvényekre, szervezésekre, helyekre nem megyünk? Lám, Pasarét megint különködik! Testvérek, az ige alapján fel kell vállalnunk, hogy igen, van, mikor ezt kell, hogy tegyük! Mert ha nem ezt tesszük, könnyen így járhatunk, mint az apostol. Éppen ezért, mi hiába kapjuk meg sokszor, hogy mi bajunk van

nekünk bizonyos alkalmakkal, szervezésekkel, nagy mega evangélizációkkal? Valakinek el is mondtam, hogy például az, hogy: aki Jézus Krisztust akarja követni, ti visszakülditek oda, ahonnan jött. Mi nem küldjük vissza. Mi hívjuk az élő, lelki közösségbe. Mert vannak olyan helyek, ahová nem küldhetem vissza. Mert te ott is meg tudod élni a te hitedet, te ott is tudsz hívó keresztyén lenni, — hangoztatják. Én meg azt mondom ennek az igének alapján is, hogy nem! Hanem egy olyan közösségben kell lenned – a reformátor eleink így mondták 400-500 évvel ezelőtt, de ma is igaz –, ahol Krisztust igazán hirdetik, és ahol a kegyességet megkívánják! Nagyon szépen foglalták össze a reformátorok ebben a két dologban a hívő embernek a közösségi életét.

Van ilyen? Hogyne lenne! Áldott legyen Isten, hogy van! Testvérek, legyünk részen, mert nem mind arany, ami fénylik, nem feltétlenül a jó tanácsok vezetnek bennünket az egyenes úton. Az azonban bizonyos, hogy Isten útja tökéletes, és hogyha az Ő vezetése alatt vagyunk, a Szentlélek világosságában, akkor nem lesznek ilyen zsákutcáink, hanem örömteli, szabad szívvel tudunk Jézus Krisztusban örülni a testvérekkel együtt a közösségben. Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, olyan hálás a szívünk, hogy kihívsz minden népből egy lelki népet. Áldunk Téged, hogy mi is ide tartozunk, hogy bennünket is így szólítottál meg, sokunkat. Ha valaki itt még nem megszólított ember, akkor tudjuk, hogy jó helyen van ott, ahol meg tudod szólítani. Ott, ahol be tudsz ragyogni az életébe, világosságot tudsz adni, és késszé, képessé tudsz tenni bennünket arra, hogy Hozzád tartozzunk, Hozzád ragaszkodjunk.

Köszönjük a Te vonzásodat, Urunk, és meghajlunk az ige előtt, hogy senki nem jöhet, hanem a Te vonzásodra, az Atya vonzására, a Lélek indítására. Ő nyitja meg a szívet az ige előtt. Nem tőlünk függ, de akit Te megszabadítasz, az valósággal szabad lesz. Minden külső kötöttségektől, régi, vallásos szokásoktól szabad lesz az élete. Világosan fogja látni a célt, az előtte levő utat, a szolgálati lehetőséget és a bizonyágtétel módját. Köszönjük, Urunk, hogy a Te igéd világos, tiszta, megörvendezteteti a szívet, ragyogóvá teszi a szemet. Ó, add Uram, hogy ez az ige is ilyenné legyen nekünk ma! Megörvendeztessen bennünket, hálássá tegyen bennünket a Golgotáért, az üzenetért, a lelki üzenetért. Köszönjük Neked, Urunk, hogy Rád bízhatjuk az életünket, családjainkat, szeretteinket. Kezedbe tehetjük a vizsgázókat, érettségizőket, egyetemistákat.

Kérünk, hogy áldd meg a betegeinket, akik nyomorúságban vannak, szenvednek, kórházban vannak, vagy odahaza! Kérünk, hogy vigasztald a gyászoló testvéreket, akik a héten szeretteiktől búcsúztak! Adj élő reménységet, Urunk, és erősítsd az ő hitüket, lelki próbáikban légy velük! Kérünk Téged, hogy Te őrizd meg a Te hívó népedet, és kérünk, hogy mindig erősítsd bennünk a hitet, üdvösségünk eszközét! Hadd tudjunk megalázni magunkat a Te igéd előtt és hadd tudjuk azt mondani, hogy igaz a Te igéd! Kérünk azért Téged, Urunk, hogy minden okoskodásunkat győzd le és győzd meg! Minden ellenállásunkat törd le a Te igéddel szemben és adj nekünk szeléd, és engedelmes szívet, „amely csupán Te érted ég és Véled jár szüntelen! Csak Veled, szüntelen.”

Ámen.

643

Jézusról, csak róla

✂ Korpela, Simo Oskari (1863-1936)

🎵 Hela, Mikael Martti (1890-1965)

✂ Scholz László (1911-2005)

Jé - zus - ról, csak ró - la mon - dok é - ne - ket,
 Ő, csak ő hor - doz - ta min - den vét - ke - met
 Ő, csak ő hor - doz - ta min - den vét - ke - met.

(Capo II. fekvés)

2. Bűn szennyezte lelkem, s ím befogadott,
 Vére árán nyertem bűnbocsánatot,
 Vére árán nyertem bűnbocsánatot.
3. Bűn, halál bilincsét Jézus törte le,
 Így lettem fogolyból Isten gyermeke,
 Így lettem fogolyból Isten gyermeke.
4. Mint királyi gyermek, élek föld porán,
 Szép örökség vár rám, égi koronám,
 Szép örökség vár rám, égi koronám.
5. Az aranyvárosban lesz lakóhelyem,
 Örök menyegzőben örvendezhetem,
 Örök menyegzőben örvendezhetem.